

До 100-річчя з дня народження В.Т. Лобанова

стор. 2-3

У лютому в СНАУ – Віденський бал!

стор.4

Старти кращих спортсменів

стор. 4

№ 1 (228) січень 2013

державне свято

Любіть Україну, як сонце, любіть!

*Тобі, Україно, мій мужній народе,
Складаю я пісню святої свободи.
Усі мої сили і душу широку
Й життя я віддам до останнього кроку.
Аби ти щаслива була, Україно,
Моя Батьківщино!*

22 січня Україна відзначає чергову річницю з дня проголошення Акта Злуки Української Народної Республіки та Західноукраїнської Народної Республіки. 22 січня 1918 року Українська Центральна Рада IV Універсалом проголосила Українську Народну Республіку самостійною, ні від кого незалежною державою.

На засіданні Малої Ради, яке тривало з 22 січня до пізньої ночі 24 січня, було опрацьовано й схвалено остаточний текст IV Універсалу. При поіменному голосуванні з 49 присутніх за нього було подано 39 голосів. В Універсалі вказувалося на неможливість вчасно провести вибори до Українських Установчих зборів через розруху, анархію, заколоти й військовий напад «Петроградського правительства народних комісарів».

Відзначивши марність зусиль запобігти «братовбивчій війні» українського і російського народів через політику російського радянського уряду і перешкоди до укладення миру, Універсал висловлював твердий намір не допустити, щоб російський або якийсь інший уряд перешкодили Україні встановити бажаний мир «для того, щоб вести свій край до ладу, творчої роботи, до кріплення революції та волі нашої».

Щоб досягти цієї мети, «однині Українська Народна Республіка стає: самостійною, ні від кого незалежною, вільною, суверенною державою українського народу». З усіма сусідніми державами – Росією, Польщею, Австрією, Туреччиною та іншими вона житиме в згоді й приязні. Разом з тим відзначалося, що жодна з них не повинна втручатися в життя самостійної Української Республіки. «Влада в ній буде належати тільки народу України, іменем якого, поки зберуться Українські Установчі Збори, будемо правити ми, Українська Центральна Рада, представниця робочого народу – селян, робітників і солдатів, та наш виконавчий орган, який однині матиме назву Ради народних міністрів».

Універсал закликав усіх патріотів України

стати на захист добробуту і свободи свого народу. Крім того, в ньому визначалися заходи внутрішньополітичного й соціального характеру, в тому числі автономії для національних меншин.

IV Універсал – це одна з вершин державотворчої діяльності української Центральної Ради, яка протягом короткого часу привела Україну через автономію і федерацію до повної самостійності. На жаль, в силу багатьох як об'єктивних, так і суб'єктивних обставин Українська народна Республіка зазнала невдачі. Незважаючи на це, день 22 січня назавжди залишиться в історії українського народу як свято Соборності України.

Ті знаменні історичні події сформували підґрунтя для відродження незалежної соборної демократичної України та утвердження національної ідеї. У розмаїтті жовто-синіх знамен 22 січня 1990 року наші сучасники поєднали живим ланцюгом злуки Схід і Захід України.

Віriamo, що територіальна цілісність України, скріплена кров'ю мільйонів незламних борців, навки залишатиметься непорушною. Ми маємо бути свідомі того, що лише в єдності дій та соборності душ можемо досягти величної мети – побудови економічно й духовно багатой, вільної й демократичної України, якою пиштимуться наші нащадки. Плекаймо все, що працює на ідею загальнонаціональної єдності, повсякчас пам'ятаючи про незлічені жертви на вівтар Незалежності, Соборності, Державності.

семинар

Розвиток кооперації в сільській місцевості

Під такою назвою 17 січня 2013 року в Сумському національному аграрному університеті відбувся навчально-практичний семінар. Організаторами заходу виступили Сумська обласна рада, Сумська обласна державна адміністрація, регіональне відділення Всеукраїнської асоціації сільських та селищних рад та Сумський національний аграрний університет.

Семінар відвідали сільські та селищні голови, голови районних асоціацій сільських та селищних рад, представники районних рад, потенційні керівники майбутніх кооперативів, а також студенти СНАУ.

Відкрили семінар голова Сумської обласної ради Геннадій Михайленко, заступник голови Сумської облдержадміністрації Сергій Слизький, ректор Сумського НАУ Володимир Ладика, голова регіонального відділення Всеукраїнської асоціації сільських та селищ-

них рад Сумської області Надія Масалітіна. Лекторами виступили представники Департаменту агропромислового розвитку Сумської облдержадміністрації, Сумської облспоживспілки, Державної податкової служби у Сумській області, Асоціації сільськогосподарських товаровиробників та переробників Сумської області, науковці Сумського національного аграрного університету.

подія

III Зліт юних фермерів

11 січня 2013 року в Сумському національному аграрному університеті відбувся III Зліт клубу «Юні фермери Сумщини».

Учасників привітав перший проректор СНАУ Микола Курило. Відкриваючи захід, Микола Петрович побажав всім учасникам плідної роботи, цікавих вражень та гарного настрою.

З доповідей, підготовлених викладачами університету, діти дізналися багато цікавого про зооантропонози, мікроскопію у сільськогосподарських дослідженнях тощо. Цікавою та пізна-

вальною виявилася екскурсія до ділянки вирощування грибів. А на завершення – пам'ятне фото біля головної ялинки університету.

особистість

Професор В. Т. Лобанов:

29 січня 2013 року виповнюється 100 років з дня народження видатного педагога і ученого, професора Валентина Тихоновича Лобанова, який зробив значний внесок у розвиток теорії і практики племінної справи у тваринництві.

Валентин Тихонович народився в м. Щигрі Курської області в сім'ї службовців. Трудовий шлях почав з 17-річного віку вчителем початкових класів Солнцевської школи Курської області. Більше двох років працював слюсарем-механіком у рідному місті. У 1933 році за направленням комсомолу вступив на зоотехнічний факультет Воронізького зооветеринарного інституту, який закінчив у 1937 році на відмінно і був рекомендований до вступу в аспірантуру. 27 червня 1941 року успішно захистив кандидатську дисертацію в Єреванському зооветеринарному інституті.

На початку Великої Вітчизняної війни був мобілізований до лав Червоної Армії. На цей час він екстерном закінчив Московську ветеринарну академію і був призначений начальником ветеринарної служби стрілецької бригади, а в подальшому 42 дивізії, яка отримала назву гвардійської Прилуцької. Брав участь в боях під Москвою, у складі 2-го Українського фронту, звільняв Сумщину і дійшов до Праги, мав два поранення.

У 1946 році був прийнятий на роботу доцентом Ульяновського сільськогосподарського інституту, де кілька років був деканом факультету, а потім проректором з навчальної та наукової роботи.

У 1954 році призначений на посаду директора Чуваського сільськогосподарського інституту, в 1965 році – ректором Тройцького ветеринарного інституту, а в 1969 році – Вологодського молочного інституту. Перебуваючи на посаді ректора упродовж майже 25 років проявив себе активно діючим і енергійним керівником в організації та покращенні роботи підпорядкованих йому інститутів.

3 вересня 1981 року працював в Сумській філії Харківського сільськогосподарського інституту ім. В.В. Докучаєва, потім після перейменування – в Сумському сільськогосподарському інституті, зокрема п'ять років завідував кафедрою приватного тваринництва. За цей період під його керівництвом захищена кандидатська дисертація і 104 дипломних робіт. Професор В.Т. Лобанов здійснював науково-методичне керівництво обласною системою «Молоко», складав селекційні плани і програми для 8 господарств області, зокрема учбового господарства Сумського СГП.

Валентина Тихоновича запам'ятали як видатного педагога, прекрасного лектора, невтомного трудівника, людину щедрої душі, жителюба, що поєднав в собі високу ерудицію вченого з особливим даром спілкування з людьми, як людину, що любить подорожі, полювання і фізичну культуру. Навіть після 70-річчя захищав честь зооінженерного факультету, у якості капітана команди з волейболу на змаганнях вузу серед професорсько-викладацького складу, завжди був душею будь-якої компанії.

Валентин Тихонович був відмінним пропагандистом сільськогосподарських знань, сприяв їх впровадженню у виробництво, з яким мав тісні зв'язки. Через систему суспільства «Знання» його лекції з великою увагою слухали як фахівці, так і рядові тваринники тих областей, де він працював.

Професор В.Т. Лобанов опублікував відносно невелику кількість наукових робіт, проте слід особливо відзначити його участь як головного співавтора у підготовці та виданні основного підручника для сільськогосподарських вишів «Розведення сільськогосподарських тварин» виданого в 1976, 1986, 1990 роках, автора «Практикуму з племінної справи» (1982, 1988 рр.) і монографії «Бестужевська худоба» (1952 р.). Під його керівництвом захистили дисертацію шість аспірантів.

За свою багаторічну працю і військову доблесть він удостоєний п'яти орденів і одинадцяти медалей, трьох почесних грамот Верховної Ради, нагороджений двома срібними медалями ВДНГ СРСР. В.Т. Лобанов включений в реєстр видатних учених-селекціонерів в тваринництві. На біолого-технологічному факультеті Сумського національного аграрного університету є аудиторія ім. професора В.Т. Лобанова і заснована іменна стипендія.

Зупинена мить

Це фото, як і більшість інших в Сумському сільськогосподарському інституті, зроблена беззмінним фотокореспондентом з перших років вишу і до теперішнього часу кандидатом біологічних наук доц. Баштовим М.Г. в перші дні роботи В.Т.Лобанова, 1981 рік.

Як згадує тепер Микола Григорович, він випадково перший раз зустрів Валентина Тихоновича, і при ньому був фотоапарат. Його здивував не тільки молодцюватий для його сивини вигляд, але й побачений на лацкані піджака золотий значок П.О. Майстер спорту міжнародного класу, володар рекорду СРСР зі стрільби з лука на дистанції 90 метрів, дуже добре знав «ціну» цього значка. Він попросив професора зробити знімок, і в ту ж хвилину без підготовки отримав згоду.

І це, на наш погляд, найкращий портрет сумського проміжку життя В.Т. Лобанова.

На «Лижні здоров'я» зі співробітниками та їх дітьми. Суми, 1986 рік

Щоб пам'ятали...

Людина з великої літери

Професор Валентин Тихонович Лобанов - людина з великої літери, науковець, педагог, керівник, наставник, практик, організатор селекційно-племінної роботи у вищому навчальному закладі та на виробництві.

В.Т. Лобанов - природжений лідер, діловий, комунікабельний, небагатослівний, чесний, порядний, справедливий, з широким кругозором, відрізнявся стабільністю поглядів у своїй науковій роботі, еталон культури поведінки в колі сім'ї, друзів, колег, підлеглих та студентської молоді.

Валентин Тихонович добре відомий своїми науковими досягненнями в галузі зоотехнічної науки, підготував не одне покоління висококласних фахівців для сільськогосподарського виробництва у багатьох вишах Росії, в яких В.Т. Лобанов працював деканом, професором, завідувачем кафедри і ректором.

На початку 80-х років В.Т. Лобанов переїжджає на роботу в Сумський сільськогосподарський інститут, і життя зводить мене з ним на період, який склав ціле десятиліття, фактично - це коротка життєва мить співпраці молодого доцента і досвідченого професора, однак ця мить стала для мене особисто цілою вічністю, залишивши по собі велику кількість добрих спогадів про цю людину.

Щоденна робота з В.Т. Лобановим в інституті, на виробництві, під час спільного проведення науково-практичних семінарів з зооветеринарної фахівцями районів Сумської області стала головним стрижнем у моему подальшому становленні як фахівця. Особливо слід відзначити його внесок як наукового керівника при підготовці та захисті дисертацій і дипломних робіт студентів, а також у створення сумської школи ветеринарних акушерів в галузі відтворення свиней.

В.Т. Лобанов в будь-яких ситуаціях завжди приймав оптимальні рішення, які були зваженими і обдуманними, актуальними на той період і з перспективою на майбутнє. Всі його вчинки просто заворожували оточуючих. Позитивні критичні зауваження, ділові й конкретні виважені поради В.Т. Лобанова ніколи не принижували гідності того чи іншого фахівця і сприймалися як настанови до дії.

Всі ці людські якості були властиві В.Т. Лобанову в будь-яких життєвих обставинах - на кафедрі, в університеті, студентській аудиторії, на виробництві, в державній чи науковій установі, в родині або на відпочинку.

Валентин Тихонович відрізнявся феноменальною пам'яттю. Своїх колег по роботі, включаючи студентську молоді, він знав не тільки в обличчя, але і по імені

та по батькові. Його робочий час завжди було сплановано і розписано не лише погодинно, а й похвилинно. Він не любив багатослівності, з повагою ставився до людини, умів говорити й викласти суть проблеми лаконічно, швидко і точно. Студенти поважали професора й довіряли йому. Молоді колеги та студенти намагалися у всьому бути схожими на нього. У Валентина Тихоновича дійсно було чому повчитися, тому для оточуючих його людей це була хороша життєва школа.

Професор В.Т. Лобанов мав безпосереднє відношення до відкриття факультету ветеринарної медицини Сумського СГП, приміщення якого побудоване за наданими ним проектами. Дружба між професорами В.Т. Лобановим, О.А. Осетровим, А.Б. Байдєвлятовим і І.Ф. Леткевичем тісно підтримувалася до останніх хвилин його життя.

Всю свою енергію, як людина великої душі, чуйний і справедливий в оцінці дії колег по роботі, він направляв на благодійну справу - підготовку висококваліфікованих фахівців для тваринництва і наукових кадрів.

М.І. Харенко,
доктор ветеринарних наук, професор,
заслужений працівник ветмедицини України,
академік ЛЛВМ України

Це було недавно, це було давно

Перша зустріч з ректором Вологодського молочного інституту професором Валентином Тихоновичем Лобановим сталася 15 липня 1972 року. Тоді, молодий декан зооінженерного факультету Пензенського сільськогосподарського інституту доцент Котенджи Геннадій Павлович отримав запрошення взяти участь у Всесоюзній конференції з питань викладання на зооінженерному факультеті дисципліни «Племінна справа у тваринництві». На конференцію приїхали провідні вчені більшості вишів СРСР, які мали відношення до цієї дисципліни. Від ВСХІЗО - академік Олексій Семенович Всяких, Київської сільськогосподарської академії - професори Микола Антонович Кравченко і Кирило Борисович Свечін, Новочеркаського зооветеринарного інституту - доктор наук Ніна Миколаївна Белкіна, ТСХА - професор Рузький С.А., Курського сільськогосподарського інституту - професор Наталія Сергіївна Колишкіна і багато інших (близько 200 чоловік).

Конференція проходила під керівництвом Ольги Олексіївни Антонової, представника Міністерства сільського господарства СРСР, куратора Вологодського молочного інституту.

На пленарному засіданні з доповіддю виступив ректор Вологодського молочного інституту, професор Валентин Тихонович Лобанов. За п'ятдесят хвилин він докладно зупинився як на лекційних, так практичних темах занять. Потім була робота секційних засідань, на яких ми детально обговорювали теми лекцій і практичних занять, методику їх проведення.

1972 рік був дуже складним за метеорологічними умовами: температура повітря +40°C, горіли ліси і торфовища. Тому другу частину конференції - культурний відпочинок, - організатори підготували з урахуванням стану погоди. Маршрут був намічений на відвідування Кирилівського монастиря. Перша зупинка була зроблена на березі Кубенського озера. Першим, хто увійшов у воду, був професор Кравченко Н.А., потім і всі інші взяли участь в купанні. Тут і був організований перший сніданок. Продукти слідували за нами в спеціалізованій машині-холодильнику. Після сніданку ми відвідали будинок лісника - пенсіонера. З трьох кімнат дві були заставлені виробами з дерева, коріння. Це були фігурки з казок - Троєє поросят, Вовк і семеро козенят, Білосніжка і сім гномів, Червона шапочка, бабуся і сірий вовк і багато інших персонажів.

До Кирилівського монастиря від Вологди 100 км, з них 10 км ґрунтової дороги. Всі висловилися за поїздку в монастир. Нас зустрів екскурсовод і провів на території монастиря. Цей монастир був форпостом Росії на півночі, ширина захисних стін була більше трьох метрів, боєприпаси підвозили на конях. Обід в тронному залі монастиря не відбувся, тому що був зайнятий іноземною делегацією. Ми отримали 2 години на відпочинок, який провели на березі Сівєрського озера. Прохолодна вода і гарячі валуни сприяли гарному апетиту. Після смачного обіду на березі невеликого ставка професор Лобанов В.Т. запропонував провести змагання з метання дерев'яних палиць на дальність. Коли дали згоду для участі в конкурсі десять молодих доцентів і вони розділися, весь жіночий колектив звернув увагу на В.Т. Лобанова. Він був у плавках, високий, а в плечах «коса сажень». Навіть ми, чоловіки, замилювалися його фігурою. Його результат був найкращий. Тут же провів майстер-клас з рибної ловлі декан Харківського зооветеринарного інституту Володимир Костянтинович Целютін. Втомлені, але задоволені, ми розмістилися в комфортабельних автобусах і повернулися в готель м. Вологда.

Друга зустріч з професором Валентином Тихоновичем Лобановим відбулася через дев'ять років (вересень 1981 р.) в стінах Сумського філіалу Харківського сільськогосподарського інституту ім. В.В. Докучаєва. До 1984 року він був професором кафедри, а з 1984 р. по 1990 рік завідувачем кафедрою частного тваринництва. Після організації Сумського сільськогосподарського інституту він переходить на кафедру технології виробництва продуктів тваринництва на посаду професора.

Наш факультет пишається чудовою людиною з великої літери, неперевершеним лектором, вихователем молоді. Він користувався великою повагою серед професорсько-викладацького складу, а студенти його боготворили. На факультеті є кабінет імені професора і стипендія на честь його. На день народження і смерті співробітники покладають квіти на могилу. Пам'ять про нього - завжди в наших серцях.

Котенджи Г.П.,
доктор с.-г. наук, професор

Він для мене завжди був прикладом

Валентин Тихонович Лобанов - велика людина, яка зіграла надзвичайну роль в моєму житті. Він був моїм вчителем не тільки в університеті, а й у житті. Відверто скажу, що моя доля могла б скластися зовсім не так, якби не його приїзд до міста Суми на початку 80-х років. Під його впливом я змінив напрям з технології годівлі на селекцію. Це саме він побачив, що мені ця тема ближча, і порекомендував відповідний напрям дипломиної роботи, яку я виконував на базі племзаводу «Михайлівка» Лебединського району - одного з кращих племпідприємств Сумщини. І набувши досвід селекціонера, побачивши роботу племінного господарства, я визначився, в якому ж напрямку

Вчитель, Науковець, Людина

працювати в подальшому. Він скерував мене на такий напрямок, як розведення бурі худоби, і практично закріпив на все моє свідоме наукове життя.

Мабуть, нічого в цьому світі випадкового немає, і, коли я працював зоотехніком у Кролевецькому районі, він прийшов по лінії товариства «Знання» в той колгосп, де я працював, і мені довелося досить довго спілкуватися з ним. Йому сподобалася моя робота, те, що я робив, він в цілому поставився схвально і на якомусь етапі нашого спілкування він запропонував мені вступити до аспірантури. На той час я не міг так різко й кардинально змінити своє життя, бо був прив'язаний до роботи, і вирішив

На Чорноморському узбережжі Кавказу

вступити до заочної аспірантури. Він поставився до цього мого рішення дуже виважено, і підказав, як краще діяти в цих обставинах, запропонувавши навчання в аспірантурі в Москві. Тим, хто пам'ятає радянські часи, не треба багато розповідати, з чим асоціювалася Москва – для мене тоді це була така вершина знань, творчості. І навчання у Московській академії – це був величезний стимул для подальшого мого розвитку як науковця. Я дуже ретельно готувався, допомагав мені професор Котенди Геннадій Павлович. На іспитах в аспірантурі всім вступникам пропонували додатково передивитися певні матеріали по темі перед іспитом. Я відмовився від цієї пропозиції, настільки був впевнений у своїх знаннях. І всі присутні на екзамені дивувалися, що ж це відбувається, як людина може відмовитися від додаткової інформації, яка б сприяла покращенню оцінки. Таку впевненість у собі, у своїх знаннях вселив у мене саме Валентин Тихонович і надихнув вчитися краще і краще. «Ти будеш вчитися у Москві, в академії, займатимешся розведенням бурі худоби, а керівником твоїм буде професор Солдатов Анатолій Петрович – постать №1 в Радянському союзі по розведенню бурі худоби», – казав мені професор Лобанов. І дійсно на такому душевному підйомі це все відбулося.

Моє навчання в аспірантурі не було для мене складним, оскільки це була та ж буре порода, ті ж самі плеїніні заводи. Я за 2 роки закінчив аспірантуру, і Валентин Тихонович, коли писав відгук на мою роботу, зазначив у ній 4 зауваження. Я настільки переживав: ну як це, невже ж у мене настільки погана робота, що мій вчитель зробив стільки зауважень? Інші відгуки на автореферат прийшли взагалі без зауважень. І тільки пізніше я дізнався від людей, що працювати в міністерстві, що, якби не було жодного зауваження, то могли б бути проблеми, аж до перезахисту! Тобто Валентин Тихонович мене тоді просто виручив таким уважним ставленням.

Надалі, вже у моєму викладацькому житті, він був і залишається для мене надзвичайним прикладом. Він був дуже розумною, освіченою і високоінтелектуальною людиною. Пригадую, як за часів мого студентства він надиктовував основну частину до дипломної роботи одночасно 5 студентам, миттєво переключаючись з теми на тему, настільки глибокими знаннями володів.

Всі студенти й співробітники пам'ятають його не тільки як видатного науковця, а ще і як різнобічно розвинену й обдаровану особистість. До глибокої старості він займався спортом, любив танцювати, завжди займав активну життєву позицію. Він був і назавжди залишиться у пам'яті всіх, хто з ним спілкувався, як взірць достойної людини, Вчителя, Особистості.

В.І. Ладика, ректор СНАУ, д.с.-т.н., професор, академік НААН України

Кредо професора Лобанова

У наш навчальний заклад Валентин Тихонович Лобанов прийшов уже як висококваліфікований фахівець, блискучий педагог з багатим життєвим досвідом.

Моє знайомство з ним в неофіційній обстановці бере свій початок з різних спортивних змагань з волейболу та лиж. У той час я очолював профспілкову організацію і переконався, що з боку Валентина Тихоновича та його сім'ї можна завжди розраховувати на підтримку. Коли колеги бачили перед собою завжди стрункого і підтягнутого професора, на устах якого завжди сяяла усмішка, бачили, з яким задоволенням він все виконує, незважаючи на свій вік, то забувалося про все і хотілося бути схожим на нього.

Пізніше, коли я очолював факультет заочної освіти, то познайомився ближче з професором Лобановим як з ученим і педагогом з колегами. Ніхто не чув, щоб він підвищив голос. При спілкуванні з Валентином Тихоновичем студенти-заочники бачили перед собою не тільки педагога, вченого, але й однодумця і навіть колегу, тому що розмовляли вони на одній мові. Тому, коли вони приїжджали на сесію, то були частими гостями його кабінету, а

точніше творчої лабораторії, де могли поговорити про наболіле й отримати потрібну консультацію.

А якщо вже говорити про наукове керівництво дипломним проектуванням, то тут Валентин Тихонович був неповторний в своєму роді. Контингент охочих стати його дипломниками доводилося обмежувати не тому, що там було легко і давалося готове рішення, а тому що студент-заочник після виконання досліджень і захисту дипломної роботи почувався справді дипломованим фахівцем.

Як правило, на консультацію викликалися відразу всі дипломники, і це спілкування набувало вигляду маленької конференції, де модератором був їхній керівник. Після колективного обговорення результатів досліджень в ході дискусії робилися по кожному досвіду висновки та пропозиції виробництву.

Коли я згадую захист дипломних робіт на зооінженерному відділенні часів професора Лобанова, то переді мною з'являється образ Валентина Тихоновича, його дипломник за трибуною, з вуст якого обов'язково звучать слова: «Ми переконані, що впровадження наших пропозицій забезпечить господарству збільшення рентабельності тваринництва та його стабільний розвиток». Після цього обов'язково був виступ наукового керівника, і його промова нікого не залишала байдужим.

Доля розпорядилася так, що з життя Валентин Тихонович пішов на бойовому посту: після закінчення занять зі студентами-заочниками при поверненні додому він зупинився на півдорозі. Ні його близький колега Харченко Микола Іванович, ні студенти-заочники, які відразу ж опинилися поруч, не змогли допомогти своєму вчителю і наставникові.

Я поважав і завжди буду поважати Валентина Тихоновича за те, що він мав свою життєву позицію, не був байдужим до всього, що відбувається, і взагалі порядною людиною, що ніколи й ні перед ким не запобігала.

Прасол В.І. доцент кафедри землеробства, декан факультету заочної освіти у 1985-2012 рр.

Спогади студентських років

Вперше я зустріла Валентина Тихоновича Лобанова, будучи студенткою Вологодського молочного інституту (ВМІ, Вологда, Росія), коли він був призначений ректором інституту, змінивши на цій посаді професора-мікробіолога В.В. Сливка. Валентин Тихонович став викладати у нас, вже старшокурсників, племінну справу. До нового ректора студенти та викладачі поставилися насторожено. Однак при перших же контактах професора з аудиторією з'ясувалося, що він дуже проста, високоосвічена й інтелегентна людина.

Дуже добрі й приємні спогади залишилися у нас від спілкування з професором В.Т. Лобановим. Ми відзначали тактовність і принциповість його виступів на факультетських та інститутських заходах. Але особливе ставлення до Валентина Тихоновича сформувалося у нас, майбутніх фахівців, при вивченні дисципліни «Племінна справа».

Президія зборів 7 випуску зооінженерного факультету, 1989 рік

ліни «Племінна справа». Він дуже захоплено і професійно розповідав про тварин, їх характери, походження, особливості поведінки, розведення і продуктивні якості. Його шаноблива форма звернення до студента, культура мови, професійне та відповідальне ставлення до кожного заняття сприяли формуванню наших організаторських та ділових якостей, які стали в нагоді мені під час роботи головним зоотехніком і як керівнику кафедри «Технологія виробництва і переробки продуктів тваринництва» в подальшому.

Студентам імпувало і захоплення професора В. Т. Лобанова спортом, якому він присвячував достатньо часу, що визначало його прекрасну фізичну форму, про яку із заздirstю говорив мені В.К. Целютін під час мого стажування в Харківському зооветеринарному інституті. Крім того, професор відмінно водив автомобіль, захоплювався риболовлю і полюванням.

Ми завжди дивувалися здатності однієї людини поєднувати в собі багатогранність інтересів, зберігаючи спокій і врівноваженість. Двері його ректорського кабінету були завжди відкриті для співробітників і студентів. Минають роки, але повертаючись в пам'яті до студентського періоду життя, розумієш, як багато корисного, доброго і необхідного отримано тоді. Тому і зали-

На практичному занятті з племінної справи, 1984 рік

шаються в пам'яті Вчителі, особливо такі, як В.Т. Лобанов.

Негреєва А.Н., випускниця ВМІ 1971 року, професор кафедри зоотехнії та основ ветеринарії Мічуринського державного аграрного університету, заслужений працівник Вищої школи РФ

Що зберегла пам'ять

У 1966 році ми з Вірою Рубан, яка прийшла до Вологди з Чернігівської області, і ще близько 100 випускників шкіл СРСР стали студентами зоотехнічного факультету Вологодського молочного інституту.

Не повторюючись в тих моментах, що прекрасно відобразила в спогадах студентських років наша однокурсниця проф. Негреєва А.Н., внесемо невеличкі доповнення. Першим головою ДЕК при ректорстві В.Т.Лобанова на зоотехнічному факультеті в 1970 році був доцент ВСХІЗО А.П.Солдатов. Ми відвідували захист старшокурсників, який проходив жваво, емоційно, різноманітно та цікаво. На захисті дипломних робіт нашого випуску Валентин Тихонович часто виступав у обговореннях. Я до сих пір пам'ятаю його слова про оцінку моєї роботи, і, сподіваюся, багато однокурсників теж.

Всі, з ким ми підтримуємо зв'язок, з натхненням і добрими словами пам'яті про улюбленого професора сприйняли те, що у нас в Сумах так поставилися до цієї заслуженої людини. Йому особливо вдячні зоотехніки-селекціонери господарств і племіндіприємств Вологодської і Архангельської областей: А.А.Шишигіна (Табакова), Т.М. Прибилова (Костіна), В.А.Шарганова (Рубан) та інші, яким на перших порах діяльності дуже допомогли знання з племінної справи. У нашому випуску було 70% дівчат, з них згодом двоє отримали звання заслуженого зоотехніка.

У 1982 році доцент плодовоовочевого інституту ім. І.В.Мічуріна А.Н.Негреєва, стажуючись в Харківському ЗВІ, дізналася, що в Сумах працює професор В.Т.Лобанов, і повідомила нам. Це стало вирішальним чинником у виборі Сумської філії ХСХІ ім. В.В.Докучаєва як місця роботи. Не думав я, що через стільки років буду брати участь під керівництвом професора у складанні планів племінної роботи та комплексних селекційних програм для стад великої рогатої худоби симентальської та лебединської порід 5 господарств Сумської області, разом з ним викладати скотарство і племінну справу протягом 8 років, і за це вдячний долі і Вчителю.

Роздумуючи зараз, через 22 роки, про цю рідкісну і глибоко симпатичну людину, прикро, що багато про що у нього не запитав, а можливості були, і питання були, але не сталося...

Як згадує моя дружина, коли ми зустрічалися сім'ями, Валентин Тихонович дуже любив і хвалив наш український борщ і пропорції в популярному салаті олів'є. Різниці у віці і положенні ми не відчували. Багато разів, переглядаючи в наших альбомах фотографії з Валентином Тихоновичем або уточнюючи за підручником з дарчим написом ті чи інші відомості з розведення сільськогосподарських тварин, згадувалося те, що зберегла пам'ять про нього.

Коли були зібрані основні матеріали до книги, мені вдалося знайти ще одного студента Ульяновського СГІ 50-х років - кандидата с.-х. наук Холманова А.М., який багато років очолював відділ зовнішніх зв'язків ВІЖу. Він дуже добре запам'ятав В.Т.Лобанова як активного спортсмена в декількох видах спорту, і той факт, що в 1945 році у Відні на балу в честь переможців він танцював з австрійською принцесою. Оскільки ми з дружиною про це ніколи у Лобанових не чули, то я подзвонив до Каліфорнії В.Ф. Кривенцовій, і вона підтвердила, що були вшанування переможців влітку 1945 року. Адже він танцював чудово і після 70 років.

«Дуже хороший був чоловік» - резюмував по телефону свої спогади співавтор 2 і 3 видань підручника «Розведення сільськогосподарських тварин» І.Г. Джапарідзе. Теплі слова подяки висловив професор ВГМХА ім. Н.В.Верещагіна А.В.Шумов та інші.

Будемо пам'ятати нашого Вчителя, соратника і чудовою людиною.

Шарганов В.М., кандидат с.-г. наук, доцент

бальний етикет

Готуємося до Віденського балу

Незабаром, а саме 16 лютого, в нашому університеті відбудеться грандіозний щорічний захід, який вже встиг полюбитися і студентам, і викладачам – Віденський бал. Якщо ви збираєтеся стати його учасниками, варто пригадати (або й вивчити) деякі правила бального етикету.

Етикет у бальних танцях – це збірник традиційних правил поведінки на танцювальному паркеті. Він включає в себе ряд вказівок, які спрямовані на забезпечення комфорту і безпеки партнерів під час танцю на балу, танцювальної вечірці або іншому танцювальному заході. Отже, ось найістотніші з них:

Одягайтеся комфортно і у відповідний одяг. У більшості запрошень на танцювальні заходи dress-code вказаний, і його варто дотримуватися. Що стосується нашого Віденського балу, то на нього дамам бажано прийти у довгих вечірніх чи бальних сукнях (але не занадто довгих, щоб вам було комфортно не тільки позувати перед камерами, а ще й танцювати!), з гарними зачісками, у зручному красивому взутті. Чоловіки можуть бути вдягнені у темний костюм з білою сорочкою та краваткою-метеликом, або у фрак, або темні штани, біла сорочка і темний жилет – як вам буде зручніше. Бажано перевірити кишені штанів перед тим, як запрошувати даму на танець. Ключі, телефони, гаманці та інші речі у ваших кишенях можуть створювати дискомфорт для вашої партнерки під час танцю.

Леді, не надягайте довгі сережки чи великі браслети! Під час швидкого руху з поворотами ви можете поранити і себе, і партнера. Те ж стосується і масивного намиста, яке в повороті може вдарити вашого партнера. Прикрашайтеся, але без фанатизму.

Чоловіки, про варіант запрошення дами на танець, який ми вивчили ще у дитячому таборі на дискотеці й успішно застосували впродовж всього життя – «Ну шо, пашлі?», – забуваємо одразу, як тільки переступаємо поріг бального залу! Якщо ви хочете запросити даму на танець, вам слід використовувати наступні фрази:

- «Дозвольте Вас запросити на цей танець»
- «Ви хочете потанцювати?»

Коли ви виходите на танцювальний майданчик, тримаєте партнерку за руку. Дуже негарно виглядає, коли чоловік йде попереду сам, а за ним біжить підтюпцем дівчина, яку він запросив.

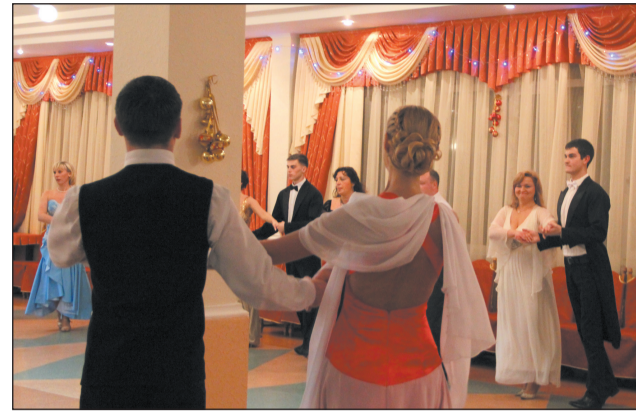
Дами, на балу слід з радістю приймати пропозицію потанцювати, крім випадків, коли ви фізично не можете цього робити: вам потрібен відпочинок або ви не вмієте танцювати конкретний танець. В останньому випадку можна відкрито сказати про це партнеру. Якщо ви відмовляєтеся танцювати з одним партнером, не слід відразу ж приймати пропозицію від іншого.

Будьте уважні до партнера (партнерки) по танцю. Не слід давати йому вказівки або критикувати його(її) рухи в танці.

Будьте уважні також до інших пар на паркеті. Якщо танцювальний майданчик заповнений, не слід робити складні піруети. Якщо ж ви випадково зіштовхнулися з іншою танцювальною парою, потрібно негайно вибачитися.

Леді, вам не слід вести партнера, якщо ви хочете, щоб він запросив вас ще раз. Не чиніть опір веденню партнера і не висніть на партнері лівою рукою, яка знаходиться на його плечі.

Кавалери, не притискайте партнерку до себе. Дозвольте їй

вирішувати, якою має бути відстань в парі. Хоча у професійному виконанні бальних танців близький контакт партнерів вітається, багато жінок відчують себе некомфортно, перебуваючи занадто близько до партнера, особливо, якщо вони мало знайомі.

Вважається непристойним підспівувати, рахувати ритм вголос або жувати жувальну гумку під час бального танцю. Про неприпустимість жування пірижків та тістечок під час танцю, сподіваюся, говорити не варто.)

І наостанок: на бал люди приходять перш за все для того, щоб танцювати, а не просто поспілкуватися, «нафуршетитися» і порозглядати інших. Отже, якщо ви не вмієте танцювати, на балі вам робити, чесно кажучи, просто нічого. Тож відвідайте майстер-класи, які завжди проводить перед балом керівник ансамблю бального танцю «Свей» Юрій Сергеев – і почувайтеся впевнено! До зустрічі на паркеті!

Олена Мовчан

бібліотека

Сумщина творча. Мистецтво і культура

У рамках проекту «Сумщина творча. Культура і мистецтво», який проходить при підтримці Юрія Чмиря в місті Суми, в науковій бібліотеці Сумського НАУ стартував новий проект, завдяки якому, як сказав організатор проекту Андрій Полляков: «...Студенти, викладачі та гості із міста матимуть можливість систематично зустрічатися із художниками та мистецтвознавцями нашого краю. У місті вже виставлялися картини художників, але хотілося, щоб в аграрному університеті відбувалися і мистецькі зустрічі...».

Зустрічаючи гостей, Раїса Почтарьова, завідувач сектору просвітницької роботи, повідомила, що наукова бібліотека аграрного університету на сьогодні є не лише інформаційним, а і культурно-просвітницьким осередком, де читачі мають можливість спілкуватися з письменниками, журналістами, краєзнавцями. У стінах університету вже відбувалися творчі зустрічі з Олександром Вертілем, Василем Чубуром, Юрієм Назаренком, Юрієм Цариком, Людмилою Ромен, Світлоною Геренко та ін. А ще виставлялися картини художників, серед яких і Олександра Чередніченка, і Ганни Сергеевої, Ірини Проценко, Любові Естерман.

Наразі в залі періодичних видань

представлені графічні роботи Ігоря Василевського, члена Національної спілки художників України.

Розповідаючи про свої роботи, Ігор Василевський розкрив унікальність техніки «графіка», зазначивши, що вона розрахована на інтелегіента. Ознайомлюючи з історією графіки, підкреслив, що такі відомі художники як Казимир Малевич, Василь Касіян, Михайло Деревус підняли її на високий рівень. Відповідаючи на запитання присутніх, Ігор Едуардович відзначив, що якщо порівнювати з літературою, то образотворче мистецтво позбавлене часового простору і його треба додумувати, а особливістю графіки є те, що її можна поєднувати з іншими видами, наприклад, з офортом.

Присутній на зустрічі Іван Волчек, художник-реставратор, зазначив, що Ігор Василевський – єдина на сьогодні людина в Сумській області, хто займається графікою в матеріалі техніки: офорт, гравюра, літографія. Відзначив, що в техніці графіки нині працює мало художників. Це трудомістка робота, складна, яку нині витісняє комп'ютерна графіка.

Тож, творчі роботи Ігоря Василевського ексклюзивні.

Іван Волчек підтвердив сказане І. Е. Василевським, що художня школа української графіки є однією із найвищих в Європі. І ще варто пам'ятати, що наш Великий поет Тарас Шевченко, будучи талановитим художником, отримав звання академіка саме за гравюру.

До спілкування з художником долучалися бібліотекарі та викладачі університету а також гості: Маргарита Москвічова, поетеса і художниця та поет Василь Подшивайлов. Гості, отримавши запрошення від завідувача музею СНАУ Галини Василенко, доторкнулися до історії університету, залишивши відгук у Гостьовій книзі, та були в захваті від університетської новорічної ялинки.

Зустріч з художником – Ігорем Василевським – розкрила неповторну елегантність, вишуканість його робіт; відкрила для багатьох із нас графіку як унікальний вид образотворчого мистецтва, демонструючи при цьому, що найвищим його творцем є особистість – творча, талановита, неповторна.

Тож, запрошую до перегляду картин і творчих роздумів.

Раїса Почтарьова, завідувач сектору просвітницької роботи наукової бібліотеки СНАУ

захід

Конкурс «Інформатика і ми»

Саме під такою назвою кафедрою кібернетики та інформатики нещодавно до дня інформатики був проведений конкурс на кращу студентську роботу. У даному заході брали участь студенти перших та других курсів всіх факультетів СНАУ.

Тема конкурсу полягала в розробці мультимедійного ролику (слайд шоу, flash і т.д.). Метою конкурсу було закріплення теоретичних знань та практичних умінь отриманих при вивченні дисципліни Інформатика.

На розгляд журі було представлено сімдесят робіт. Найбільшу кількість балів отримали чотири роботи. Журі вирішило цим рівноцінним роботам надати призове місце. Авторами призових робіт стали:

1. Чуйко Анастасія, Кондратенко Олександр (факультет економіки та менеджменту).
2. Панченко Сергій (факультет економіки та менеджменту).
3. Михайлов Андрій (факультет економіки та менеджменту).
4. Жигура Юлія (аграрно-механічний факультет).

Вітаємо переможців конкурсу і бажаємо їм успіхів на цьому шляху та неймовірних відкриттів.

спортивне життя

Старти кращих спортсменів

Закінчився 2012 рік, останній місяць якого був досить вдалим для кращих спортсменів СНАУ, студентів факультету ветеринарної медицини. Це перш за все Оlex Вікторія, яка навчається на 3 курсі.

В останні дні грудня вона взяла участь у Кубку України, що відбувся на кращій лижній базі в Тисовці. Протягом чотирьох днів Вікторія стартувала тричі і кожен старт був успішним. Вона двічі піднімалася на «срібну» сходику п'єдесталу пошани, отримавши медалі за перегони на п'ятикілометровій дистанції. Один раз класичним стилем, а в друге – ковзанярським стилем. А ось в спринтерській естафеті 4 x 1,5 км вона зі своїми подругами посіла 1 місце.

Перед Кубком України Вікторія взяла участь у п'яти міжнародних змаганнях, що відбулися в Фінляндії. Тут її успіх був дещо скромнішим: на різних дистанціях вона посідала місця від сьомого до четвертого. В січні 2013 року наша спортсменка ще двічі буде стартувати в міжнародних змаганнях: 13 січня в місті Рамзау (Австрія), а з 20 по 27 січня в місті Ліберець (Чехія) відбудеться чемпіонат світу серед юніорів.

Вдало закінчила спортивний 2012 рік і Ференц Вікторія, також студентка факультету ветеринарної медицини. За традицією, перед самим Новим роком в манежі УАБС проходили Всеукраїнські змагання зі спортивної ходьби на призи улавленого нашого земляка, дворазового олімпійського чемпіона Володимира Голубничого. Вікторія проявила характер, і в напруженій боротьбі на п'яти кілометровій дистанції посіла 3 місце, поступившись першістю двом більш досвідченим представницям м. Києва. До того ж, Вікторія виконала норматив кандидата в майстри спорту України. Наші найширіші привітання двом Вікторіям і побажання подальших успіхів.

